

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година III.

Декемврий, 1927.

Книга 3.

М. А. Н.

Книгата на милосърдието.

Умираше старъ писателъ . . .

Той бѣше беденъ и самотенъ. Никой не бѣше при него, освенъ старата му слугиня. Но тя спѣше и нѣмаше, кой да подаде вода на умирающия. Кандилцето догаряше и по потона и стенитѣ се плъзгаха странни сѣнки. Сякашъ нѣкакви видения, изпратени отъ смъртѣта, вардѣха умиращия, причакваха последния му дѣхъ и се тласкаха едни други, за да се настанятъ по-близо до леглото му и да чуютъ последнитѣ удари на сърдцето му.

Писателътъ знаеше, че умира. Той бѣ се примирилъ съ неизбѣжния край. Съ едно не можеше да се примири: сега, на последното стѣпало на живота, преди да потъне въ вѣчната тъма, нему се чинѣше, че животътъ му бѣ миналъ напраздно и безплодно. Нему се чинѣше, че той бѣше вършилъ въ живота не това, което трѣбваше да прави, и че дейността му бѣше незначителна, праздна. Поради това той не заслужаваше никакво нравствено успокоение. Даже страданията му, самотността му и самата му смъртъ не бѣха въ състояние да изкупятъ подобенъ безплоденъ животъ.